

Jucători de bridge evrei la Timișoara

Lucrarea este dedicată amintirii prietenilor mei Juli și Tomi, precum și altor dragi parteneri de joc care nu mai sunt printre noi, Löwy bácsi, Peter Wettel, Paul Hajas, Lajos Daragos, Dan Mihălceanu

De Peter Freiburger

Completări august 2015: Andrei Weisz (Shoham, Israel), Pista Kecskemeti (Oradea, România) Vezi pp 10 -11.

Peter Freiburger

În urmă cu două luni, Getta Neumann mi-a propus să fac o listă a bridge-iștilor timișoreni, eu fiind, după părerea ei, „cel mai indicat” pentru această sarcină. Am cerut un răgaz de gândire de câteva zile, răstimp în care am sunat la câțiva cunoscuți din lumea bridge-istică. I-am invitat să povestească despre veterani și am fost surprins că unii nu-și aminteau nici măcar de numele lor. Acest lucru m-a convins că trebuie să accept provocarea.

Popularitatea bridgeului în vestul României se explică prin succesele extraordinare ale Austriei și Ungariei în anii '30 în

Europa, câștigând când una, când cealaltă titlurile continentale. În urma legilor rasiale, membrii celor două echipe s-au împrăștiat în toată lumea și seria succeselor s-a întrerupt.

Dar ce este bridgeul? O definiție plastică a bridgeului am auzit-o de la dl Ráduly Csaba în urmă cu vreo 40 de ani. Prin anii '50, în „Élet és tudomány”, o personalitate cunoscută a fost întrebată ce este bridgeul. Acesta a răspuns că este instinctul primitiv al omului de a încerca să fie cu 5 minute mai deștept decât seamănul său.

Se practică în două moduri: partida liberă, de agrement, cunoscută de mai toată lumea, sau bridgeul competițional, în care caz vorbim de sport. Regulile de bază sunt aceleași, deosebirea constă în modul de desfășurare.

De obicei, la partidele libere, între un *tracs parti* și o degustare, un banc și o berică, se mai joacă câte o mână, urmată de discuții interminabile. Aceste discuții sînt cauzate de faptul că nu există termen de comparație și nici adevăr absolut în acest joc. Discuțiile pot leza anumite sensibilități și orgolii. Bridgeul este un domeniu pe care cu cît îl studiezi mai profund, cu atît mai mult îți dai seama cîte mai ai de învățat.

Nimic nu demonstrează mai bine acest lucru decât anecdota pe care o citează Daniel Löwy dintr-un articol publicat de tatăl lui, dr Károly Löwy, nepotul lui Sándor Löwy, unul dintre cei mai buni jucători de bridge din generația lui.

Să-ți dau un exemplu despre părerea jucătorilor de bridge timișoreni unii despre alții. Bunicul din partea mamei, dr Ștefan (Pista) Naschitz, faimos avocat al orașului, care timp de zece ani nu pierduse un singur proces civil, era și el un bun jucător de bridge. Afirmă că trebuie să joci timp de zece ani ca să înveți bridge-ul, iar după aceea alți 40 de ani ca să realizezi că nu cunoști jocul. Despre celălalt bunic, Sándor, spunea că nu poate fi un jucător bun, căci nu cunoaște oamenii (nem jó emberismerő). La rândul lui, Sándor afirmă că Pista este un om deștept, dar habar n-are de bridge (bridzsezni nem tud).

Cred că nu putem vorbi de un joc de societate sau de un „team building”. Bridgeul este unicul joc de cărți care exclude norocul, toți participanții în bridgeul competițional primind cărți identice, rezultatele de la fiecare masă putînd fi astfel comparate.

Numarul participanților la concursuri era în continuă creștere, mai ales tinerii veneau. Cred că pentru mulți a fost o oază, unde se refugiau, chiar și numai pentru cîteva ore, din viața cotidiană. Mă refer la perioada până în 1983, an în care practicarea bridge-ului a fost interzisă.

Revenind la jucătorii timișoreni, nu am știut cum să fac această listă, am știut doar cum **nu** trebuie făcută. Am pornit cronologic, amintind un număr de jucători care au jucat înainte de înființarea clubului de bridge competițional prin 1969/1970. Aceștia jucau bridgeul „liber”, de casă. Deși nu jucam bridge pe vremea aceea, pe cei mai mulți am avut plăcerea să-i cunosc, pe unii doar după nume sau din auzite. Am continuat cu cei care au jucat la club, în concursurile de casă sau/și din alte localități. Uneori mai apăreau studenți care studiau în Timișoara, dar la acest grup, foarte restrîns de altfel, am renunțat, în lucrarea de față fiind vorba doar de timișoreni.

Indiscutabil, numărul celor care jucau bridge era mult mai mare. Desigur, sunt multe lacune și nu dispun de date biografice decât în unele cazuri. Lucrarea de față este menită să servească drept platformă care să fie accesibilă celor care doresc să o corecteze și să o completeze prin informații, portrete și amintiri. Orice comentariu este bine venit.

Doresc să mulțumesc tuturor care au avut bunăvoința să mă ajute, precum și Gettei pentru încurajările aproape zilnice, nu o dată fiind la un pas să renunț la lucrare. Dacă această platformă va sprijini eforturile depuse de Getta în colaborare cu Irina de a menține coeziunea membrilor comunității timișorene dispersate în toată lumea, satisfacția mea va fi cu atît mai mare.

Adler, Bruno (n.1923,Cernăuți – Timișoara - Germania – d.1993)

A copilărit în București, a ajuns de foarte tînr în Timișoara, devenind un timișorean

get-beget.

A fost unul din stîlpii jocului "liber" în anii `50-`60. La începutul anilor `70, odată cu apariția bridgeului competițional, s-a adaptat foarte repede noii forme de joc, cu rezultate meritorii atît pe plan local, cît și în concursurile din țară.

A fost iubit și respectat atît de practicanții jocului liber, cît și ai celui competițional, atît de tineri cît și de cei mai în vîrstă. A încurajat pe cei tineri, mai ales după inerentele insuccese la început de drum.

Cu sufletul lui nobil, a insuflat fidelitate și loialitate față de acest minunat joc.

Eckstein, Filip (Fülöp) (1920-1966)

Sufletul celei mai puternice partide libere din anii `50-`60, cu Bruno Adler, Laci Wiener și Bandi Schnabel.

Mai tîrziu, li s-au alăturat Fredi și Dezső.

Erdős (Eichel), Alfred/Fredi (n. ? Timișoara – Germania), fost elev la Liceul Israelit Timișoara

Marosi, Dezső (Timișoara - Germania)

Schnabel, Bandi (Timișoara - Australia)

Wiener, Laci (n.1925,Timișoara – d.1997, Germania)

A jucat în partide libere. Cei care au jucat cu el susțin că înclinația lui polisportivă l-ar fi ajutat în bridgeul competițional, dînd dovadă de multă competitivitate și fler.

Berger, Bandi (Timișoara, Paris, Ierusalim)

Tehnician dentar, dar mai ales pictor.

Blumberg, Alice (Lici) (Timișoara, Germania)

Pictor

Blumberg, Otto (n.1920,Timișoara – d.1987, Germania)

Medic ginecolog

Feldman, Zenő (n.Timișoara – d. 2013, Petah Tikva, Israel)

Medic

Silberger, Artur (n.1922, Sighet –Timișoara - Israel – d. 2007, Natania, Israel)

Medic

Pasionat al jocului, mereu gata de "luptă".

Tauszk, Heinz (n. Timișoara - USA)

Medic anestezist. A fost elev la Zsidlic (Liceul Israelit). A lucrat la Mount Sinai Hospital, SUA.

Fabian, Egon (n. 1946, Timișoara - München)
Neurolog și psihiatru. Autorul a numeroase cărți de specialitate.

Klein, Peter (n. 1944, Timișoara - USA)
Producător și organizator de spectacole. <http://www.bjt2006.org/PKbio.html>

Rodrigues, Patrick (n. 1944? Timișoara, Germania)
Fost coleg de liceu cu Jancsi Bleier.

Surorile Bodor: Ana, căs. Weiss, ulterior Bácski; Erzso; Józsa, căs. Bleier (mama lui Jancsi Bleier și Juli Eckstein, n. Bleier)

Impactul surorilor Bodor asupra bridgeului timișorean, deși necunoscute printre practicanții bridgeului competițional, a fost foarte mare.

Ana a fost căsătorită cu poetul Weiss Gyuri, originar din Zagreb. Amândoi au luptat în rândurile partizanilor din fosta Iugoslavie. Ulterior, din motive „artistice”, și-au schimbat numele de familie în Bácski.

Ana a deschis la un moment dat un club, denumit „Salon de bridge”.

Bleier, Elek (23.03.1908, Timisoara – 04.02.1972, Timisoara)

Bleier, Jancsi (n. 1944, Timișoara – Turnu-Severin) Inginer.

Eckstein, Juli (n. Bleier) (n.1946, Timișoara – d.1997, Timișoara)

A terminat facultatea de electrotehnică, a lucrat ca analist de sistem la centrul de calcul, iar după 1990, la CFR.

Ne-a părăsit prematur în urma unei boli necruțătoare. Noi, prietenii apropiați, precum toți cei care au cunoscut-o, îi simțim lipsa și îi ducem dorul zi de zi.

A început să joace bridge de la o vîrstă fragedă în familie. De cîte ori lipsea al 4-lea, vrînd-nevrînd trebuia să joace. Și dacă tot trebuia să joace, a învățat jocul.

Bridgeul competițional s-a potrivit de minune cu firea ei competitivă. A participat la majoritatea concursurilor importante din România, din anii '70 și începutul anilor '80, obținînd nenumărate locuri fruntașe și victorii. A făcut parte din prima echipă din Timișoara, alcătuită din timișoreni get-beget, care a cîștigat mai multe concursuri din circuitul național. Acest lucru a fost ceva nou în bridgeul românesc, pînă atunci dominat de echipele din București.

Prin prezența ei la masă, prin luciditatea și puterea ei de concentrare de-a lungul concursului, dădea multă încredere și siguranță atît partenerului, cît și coechipierilor. Mereu găsea cuvinte de încurajare și mobilizare la adresa membrilor echipei.

Talentul și calitățile ei cu siguranță i-ar fi permis și astăzi să facă parte din topul jucătoarelor la cel mai înalt nivel. Probabil nu s-a născut la locul potrivit și la timpul potrivit, bridgeistic vorbind, pentru a-și demonstra clasa.

Eckstein, Gyuri (n.1945, Timișoara)

Fost cadru universitar la „U”, matematician.

A fost membru în echipa națională la campionatul european de echipe în 1995 în Portugalia, reprezentând România.

Gyuri a fost un deschizător de drum în bridgeul competițional timișorean. Prin viziunea sa și ideile noi, revoluționare pentru acei ani, a atras ca un magnet un grup de tineri jucători care abia făcuseră cunoștință cu bridgeul. Puțin probabil ca vreunul din ei să fi ajuns la performanță în afara mediului creat de Gyuri.

L-am rugat pe „elevul” lui Gyuri cu cele mai bune rezultate din acest grup, dl. Eugen Chelu, multiplu campion național la perechi și echipe, partenerul meu din ultimii ani petrecuți la Timișoara, să-l descrie.

Eugen Chelu (Merci încă o dată, Eugen!):

O mare personalitate a bridgeului timișorean, un jucător de excepție este Prof. Gheorghe Eckstein, cunoscut în cercurile de bridgești din țară (experti sau începători) drept "Gyuri". Renumit ca un genial jucător de levată, este iubit pentru generozitatea sa, pentru fair-playul său. La masa de joc în competiții, se caracteriza printr-o prudență de mare maestru, o intuiție de largă anticipație, o prezență la masa plină de duritate și care posedă la perfecție marea artă de a-și induce în eroare adversarul. În plus, este animat de o dorință de victorie specifică marilor campioni și de o poftă de joc inepuizabilă. Tot el este cel ce a standardizat și popularizat sistemul "treflă de precizie" în rândurile jucătorilor timișoreni.

Multiplu campion național la perechi și la echipe, consideră bridgeul ca o știință, fiind subjugat de plăcerea acestui joc. Multi consideră bridgeul ca un hobby, dar el este un fanatic al acestui joc, aducându-mi aminte de celebra sintagmă a lui Bill Shankly (cel mai mare manager al clubului de fotbal Liverpool): Football (bridge) is a matter of life or death? ' and he said: 'Listen, it's more'. ☺

Considera că este un joc nespus de frumos, care poate fi jucat mai bine sau mai prost. Din dorința de a se înconjura de jucători cât mai buni, nu a pregetat să ofere modele pedagogice și educaționale tuturor celor care i-au solicitat sprijinul, jucători începători sau avansați. Astfel a creat la Timișoara o emulație bridgeistică fără precedent, elevii săi ajungând la starile de spirit pe care le presupune, sau macar le sugerează un bridge cu adevărat bun și tehnic. Nenumăratele teorii educaționale docte nu au ajuns la lecțiile de morală, prin care profesorul și omul de bridge Gyuri,

ne explica tainele acestui joc si motivele pentru care acesta este o educatie a mintii si a memoriei. A ramas traditie la Timisoara ca bridgeul sa fie animat de cadrele universitare, spre bucuria studentilor care pot juca cot la cot cu seful de catedra.

A reusit sa inradacineze in noi – imensa masa de muncitori necalificati ai levatei - multe cunostinte de tehnica avansata, dar mai ales o cultura a sentimentelor viguroase, simple si delicate. A reusit sa ne faca constienti ca orice jucator de bridge expert, tinzand spre topul performantei, a avut candva, o zi macar, cel putin un concurs, lamentabil.

Tin minte ca mi-a spus odata, unui "guguf" al jocului: "bridgeul consuma prea multe orgolii si false modestii, dar daca vei avea pasiunea sa inveti jocul necontenit, indiferent de rezultatele intamplatoare ale unui turneu, vei ajunge in top."

Putini sunt cei care sa nu fie de acord ca Gyuri Eckstein se numara printre cei mai mari jucatori de bridge ai Timisoarei."

Peter Freiburger (n. 1952, Timișoara, Israel)
Inginer mecanic

M-am născut în piața Kútl, strada Treboniu Laurean, într-o zonă propice pentru bridge. De copil am avut contact cu jocul. Noi, copiii, trebuia să stăm în liniște sau, și mai rău, nu aveam voie să intrăm în camera cu pricina.

Prin 1970 am cumpărat o carte de bridge pentru începători pe care am pus-o deoparte să o citesc când voi avea timp. În acea vreme apărea un ziar în București, Săptămîna, cu o rubrică de bridge, ceea ce era ceva neobișnuit pe atunci. Se publicau clasamente de la concursuri în care apărea mereu și numele soțului vecinei mele Juli Eckstein.

Prin anii '72 aveam mai mult timp, pentru că m-am lăsat de atletism. După ce am citit cartea din scoarță în scoarță, de-o știam pe de rost, i-am spus lui Juli că aș vrea să văd cum se joacă bridgeul. M-a chemat odată, când se juca bridge "serios". Zis și făcut, m-am dus, am chibițat, n-am înțeles nimic și după o oră am plecat plictisit.

Un an mai târziu, bunul meu prieten Robi s-a dus să schieze pe Muntele Mic. Acolo erau 3 indivizi care căutau de zor un al 4-lea pentru o partidă. S-a prezentat la joc, deși pînă atunci doar chibițase. După experiența asta, mi-a spus că el nu crede "că ăia știau să joace, dar cât știu ăia, știm și noi".

Așa am început să mergem la clubul de bridge, care pe atunci era la Piața Maria.

Țin minte că în ianuarie '75 am mers la Craiova, la concursul lor anual. La sfârșitul concursului pe echipe, deși ne clasasem printre ultimii, am fost declarați campioni naționali la categoria studenți. Eram 2 echipe studențești, noi și cei de pe locul doi...

Prin octombrie '76, am mers la Tîrgu Mureș cu trenul, urmînd să-mi întîlnesc acolo

partenerul care venea din Arad. În vagonul clasa I, în afară de mine mai era un blatist, pe care-l știam din vedere de la Casa Studenților de la așa-zisele cursuri de bridge pe care le ținusem. El venea la cursuri cu un grup de studenți de la „U”, convinși de frumusețile jocului de șeful de lucrări Gyuri Eckstein. După ce am scăpat de supra control, ne-am prezentat, el se numea Eugen Chelu și mergea la același concurs.

In următorii 6-7 ani am bătut împreună România în lung și în lat pe la zeci de concursuri, pînă la plecarea mea în `83 în Israel.

Restul este istorie.

În retrospectivă, cred că o observație sau o întâlnire la momentul oportun poate fi hotărîtor. Fără Juli și Tomi, probabil că bridgeul pentru mine ar fi rămas o chestie de cultură generală. Le rămîn pe veci îndatorat.

Cîteva din principiile în care cred:

*Să nu joci obosit. Din respect pentru partener și joc, joacă dacă te simți fit. Un trecut sportiv este un avantaj. Exemple de foști sportivi de performanță (nu este cazul meu) sînt nenumărate în bridgeul competițional. Valori similare la parteneri (din punct de vedere tehnic și tactic și ca viziune asupra jocului)
E bine ca partenerii să fie în relații de prietenie, baza pentru încrederea reciprocă.*

Aici pot da și un exemplu personal care este excepția care întărește regula. Eram la Festivalul de la Mamaia în 1980, cînd a apărut un amic cu care jucasem la unele concursuri în trecut. Era în călătorie de nuntă. Relațiile erau foarte reci, era supărat pe mine, eu n-aveam nimic cu el. Amicii comuni au aranjat să jucăm împreună la unul din concursurile importante din cadrul festivalului. N-am schimbat o vorbă între noi. Întîmplarea a făcut că am cîștigat acel concurs. După un an, relațiile au revenit la normal. Între timp, Paul Hajas, despre el este vorba, ne-a părăsit prematur (fie-i țărîna ușoară!).

Eckstein, Andris (n. 1972, Timișoara)

Cadru universitar la Institutul Politehnic, matematician, cu teză de doctorat în ecuații diferențiale.

A moștenit de la ambii părinți calitățile absolut necesare pentru un adevărat jucător de concurs, analiza corectă și rapidă a tatălui, tenacitatea și intuiția mamei.

A obținut cîteva rezultate mai mult decît onorabile la unele concursuri din afara Timișoarei. Cînd timpul afectat bridgeului va fi pe măsura potențialului, nici rezultatele nu se vor lăsa așteptate.

Silberberg, Gigi (Gheorghe) (n. 1959, Lugoj - Timișoara)

Venit definitiv în Timișoara din 1990. Matematician, cadru universitar la Universitatea de Vest.

Gigi este absolut ultimul "mohican" în competițiile de cel mai înalt nivel. Este titular de ani de zile în echipa orașului, în prima divizie națională. Este foarte preocupat și de viitorul bridgeului competițional, dovadă că fiul său a luat-o pe urmele sale.

L-am rugat să-și facă o scurtă autoprezentare:

Am avut primele contacte cu bridge-ul în jurul vârstei de 17 ani, când am găsit, întâmplător, în librării două cărți de specialitate: una de inițiere în bridge și una de convenții și sisteme de licitație.

Le-am „devorat” în câteva zile, dar n-am reușit să înțeleg prea bine tainele jocului decât după ce am devenit student al Universității din București (între anii 1980 și 1984) și am avut ocazia să asist, și apoi să particip, la o multitudine de competiții de bridge, de la concursuri de casă ale cluburilor bucureștene până la campionate naționale. Antrenamentul consta în zeci de ore de joc petrecute în căminul studentesc alături de câțiva colegi de studii. Un amănunt mai „picant”: printre adversarii contra cărora jucam în cămin s-a numărat și Crin Antonescu, cel care a candidat în anul 2009 la președinția României.

În cei aproape 40 de ani de bridge am câștigat numeroase premii în concursuri naționale și internaționale, dar cel mai prețios rămâne titlul de vicecampion național obținut cu echipa clubului din Timișoara în anul 1998.

Mi-am testat și aptitudinile de profesor încercând să-l inițiez și pe fiul meu în bridge. Cu destul succes.

El e în prezent student al Facultății de Matematică din cadrul Universității din Nottingham. L-am însoțit la prima lui călătorie în Anglia, acum aproape 3 ani, și nu am ratat ocazia de a vizita împreună clubul de bridge din Nottingham și de a participa la un concurs organizat acolo. Am câștigat detașat concursul, dar ceea ce mi-a rămas în minte a fost uimirea unuia dintre membrii clubului respectiv, când a aflat ca venim din România, uimire care a culminat cu întrebarea pe care ne-a adresat-o:

„Chiar se joacă și în România cărți?”

Liebermann, Ghiță (1946, Timișoara, Israel, Canada)

Inginer chimist

Pînă la plecarea lui Ghiță, perechea Liebermann-Stern era considerată una din axele cele mai de temut din Timișoara. Ei au obținut rezultate remarcabile și în competițiile din alte localități.

Din cauza lipsei de timp datorată obligațiilor profesionale, a întrerupt activitatea competițională timp de mai bine de două decenii.

Stern, Tomi (n.1946, Timișoara – Israel – d.2001, Toronto)

Inginer electrotehnic

Pentru mine, un începător naiv la începutul anilor '70, printre cele 3-4 modele de urmat s-a numărat și Tomi. Deși îl cunoșteam aproape de la vîrsta zero, n-aș fi îndrăznit niciodată să-l rog să joace cu mine în vreun concurs. După plecarea lui

Ghiță Liebermann din România, Tomi mi-a spus că a sosit timpul să mă învețe să câștig la bridge. Astfel am avut plăcerea și onoarea să joc cu el o vreme, pînă la plecarea lui în Israel.

La masa de joc era un „luptător fără scrupule”, competitivitatea și dîrzenia lui devenind legendare în rîndurile jucătorilor de competiție. Exact inversul omului pe care l-am cunoscut în „viața civilă”, de zi cu zi, un om cu o inimă largă și de o gentilețe fără limite. Cel mai bine l-a definit Juli, care spunea mereu despre el că este „o dulceață de om”.

În încheiere trebuie să povestesc o întîmplare „tipic Tomi”:

Într-o zi geroasă de iarnă, la mijlocul anilor 70, urma să plecăm cu încă o pereche la Arad la un concurs. Ne-am dus la punctul de întîlnire, la sensul giratoriu de la Policlinicile noi, am așteptat, dar în zadar. Sub presiunea timpului, am plecat spre Arad, cei doi spunîndu-mi să fiu liniștit, dacă Tomi a spus că vine la Arad, atunci va veni. Am ajuns la sala de concurs, nici urmă de Tomi. Cu 2-3 minute înainte să înceapă concursul, a sosit și el. Nici pînă astăzi nu știu cum a ajuns, pe vremea aceea el nu conducea, nici mașină nu avea.

Am luat locul 3, asta însemnînd o diplomă și ceva bănuți. În conformitate cu o înțelegere prealabilă, dacă una din perechi va lua un premiu urmează să invite pe cealaltă pereche la restaurant. Deși premiul n-a acoperit nici jumătate din consumație, noi eram bucuroși, poate și orgolioși (și bridgeiștii cam așa sînt) că noi îi putem invita și nu invers.

Ghița Liebermann, Peti Nadai și Tomi Stern la o partidă de bridge

L-am rugat pe **Ghiță Liebermann**, partenerul preferat și bunul prieten al lui Tomi,

să-l prezinte pe Omul și jucătorul Tomi Stern:

Tomi a terminat Facultatea de Electrotehnica, Sectia de Calculatoare (prima promotie) in 1968 si a lucrat la Centrul de Calcul in Timisoara. A plecat in Israel in 1977 si de acolo in 1979, in Canada, cu sotia Irina.

Tomi a jucat bridge competition si a lucrat in calculatoare pe trei continente.

Inceputul in bridge a fost interesant. In anul I de facultate (1963/1964), la initiativa lui Naday Peti, o grupa de baieti s-au apucat sa joace poker, dupa cateva luni au trecut la bridge, invatand din carti vechi si jurnalul francez Le Bridgeur. Grupa s-a consolidat la 5 jucatori, in fiecare saptamana la altcineva acasa, "rubber bridge", cineva fiind "kibitz" pentru un "rubber", intrand in joc dupa aceea. Cei cinci au fost: Stern Tomi, Naday Peti, Hollander Peter, Weinberg Pali si Liebermann Ghita.

Dupa infiintarea clubului de bridge si cu inceputul bridge-ului competition la Timisoara la sfarsitul anilor '60, rubber bridge-ul de acasa s-a terminat si Tomi a inceput cariera de bridge-ist competition.

In Romania a jucat local la Timisoara, la Bucuresti, in competitii internationale (Budapesta, Baile Felix, Timisoara, Bucuresti). A continuat sa joace in Israel si Canada, participand si la multe concursuri si in Statele Unite.

Adler, Robi (n.1952, Timișoara - Germania)

Inginer

Unul dintre tinerii jucători de la începutul anilor '70 care au început practic jocul direct în competiții.

Acum câțiva ani a revenit în bridgeul competițional după o pauză de peste 25 de ani, pe care o luase din cauza obligațiilor profesionale. În scurt timp a fost cooptat într-o echipă divizionară.

Concluzia: talentul și competitivitatea nu dispar odată cu trecerea timpului.

Nu este adeptul jocului pe WEB, căci "nici florile nu se miros cu masca".

Kóos, Tibi (n. Timișoara - USA)

Medic. A participat regulat la competiții, mai ales în vestul României.

Weisz, Andrei (n.1933, Caransebeș - Timișoara – Shoham, Israel)

Inginer constructor hidrotehnician. La sfârșitul anilor '50, fiind deja inginer, a început să joace bridge. Ca parteneri a avut pe Peter Wittenberg, Gyuri Székely și pe Gyuri Weisz (Oradea). Ocazional a jucat și cu Ghiță Liebermann și Tomi Stern.

Magyar, Peti (n.1937, Timișoara - Israel)

Felcer. În 1975 a emigrat în Israel.

Veșnicul partener al începătorilor. După concursurile de casă, care pe vremea aceea se țineau la Maria, mergeam la el și continuam cu un „liber” până dimineața. La aceste "nocturne" ni se alătura un cunoscut jucător de tenis al vremii, mare amator

de bridge, de unde și vorba „cel mai bun tenisman între bridgești și cel mai bun bridgeist între tenismeni”.

Stössel, Pista (Stefan) (n. Baia Mare – d. Germania)

Psihiatru

A jucat atât liber, cât și în concursuri, chiar și la unele din alte localități.

"Profesorul Pamfil ne-a fost dascăl la amândoi. Știu că a supraviețuit deportării la Auschwitz, unde a ajuns la vârsta de 16 ani. Era omul cu cea mai frumoasă minte pe care l-am cunoscut vreodată. Eu, un biet amator, l-am admirat pe Pista care, după finele licației, stia precis ce cărți are estul și vestul." Pista Kecskemeti, psihiatru, Oradea.

Jakubovics, Sándor (? , Timișoara - Israel)

A fost deportat, unul din fostii lui parteneri povestea că avea numărul tatuat pe mână.

Fischer, Gyuri (n. 1936, Timișoara – București - Germania)

Prin 1970-75 a jucat cu Gyuri Eckstein în București la concursuri.

A continuat să joace în concursuri și în Germania, unde a și condus un club.

Lőwy, Sándor (1898, Chișineu Criș – d. 1978, Cluj)

A fost unul dintre cei mai cunoscuți jucători de liber din perioada premergătoare bridgeului competițional.

Deși iubitor al șahului, și-a dat seama de potențialul noului joc datorită dinamismului acestuia. A fost un autodidact, învățând jocul din Cartea Albastră a lui Ely Culbertson, încă pe la începutul anilor '30. S-a remarcat prin memoria sa deosebită pe care a valorificat-o și în alte jocuri de cărți.

Nu știu ce l-a determinat pe acest experimentat și iscusit jucător să-i propună unui novice ca mine să mă „învețe să nu mai pierd”. Presupun, după ani și ani, că prietenia de decenii cu bunicul meu să fi jucat un oarecare rol.

În acea vară a anului 1975, urma să aibă loc un mare turneu la Timișoara. Sanyi bácsi ținea neapărat să jucăm, eu mai deloc. Așa că ne-am pus pe treabă. Treaba a constat în „antrenamente” în care am pus la punct sistemul de joc, parfumate cu nenumărate cafele și țigări.

A fost unul din cele mai tari concursuri organizate pînă atunci, cu participarea celor mai buni jucători din România, Ungaria și Cehoslovacia. Spre surprinderea generală, am evoluat peste așteptări, atît la perechi, cît și la echipe, terminînd pe locul 6, respectiv 5, doar lipsa de experiență și cunoștințe în domeniu ale novicei împiedicîndu-ne să terminăm pe podium. Am vrut să remarc prin aceasta și calitățile de pedagog ale lui Sanyi bácsi.

Lőwy bácsi era foarte mîndru de perechea de 100 de ani, precum le spunea tuturor (eu aveam 23, el restul).

Textul care poate fi accesat prin link-ul de mai jos a fost redactat de fiul lui Sándor Löwy, **dr Károly Löwy**, cunoscutul medic pediatru pe care tot Clujul îl cunoaște ca „Löwy doki bácsi”. Mi l-a trimis cu amabilitate Daniel, fiul lui și nepotul lui Sándor Löwy.

http://www.bjt2006.org/GN_Lowy_bacsi.pdf

Markovits, Feri

Avea o colecție impresionantă de cărți de bridge, pe care le-a primit de la un fost coleg de studii. L-a înputernicit prin testament pe un văr de-al dumnealui să distribuie aceste cărți după decesul său.

După cîte țin minte a studiat în Anglia, înainte de război.

A jucat la concursurile de la Felix, Cluj, Arad.

Balázs ???

Dezsö ???

Elias, Sorin (n. 1952, Timișoara - Israel)

Medic

A învățat bridgeul în Israel. A progresat foarte mult în ultimii ani.

Weinstock, Paul (n.1954, Pucioasa – Timișoara - Israel)

Inginer. Timișorean prin căsătorie.

Practic a început să joace în Israel. Participă în mod regulat la mai toate concursurile, mici sau mari.

Mai 2015, Natania